

Generációs probléma lett a megfelelési kényszer. Tedd azt, amit az idősebbek tanácsolnak; kövesd azt az életvonalat, amit a szüleid kiszabtak rád. Ők a bölcssek. Mindenképp kötelességünk figyelni, és tiszteletben tartani a bölcsességüket. Kijárták az élet iskoláját. A többség sokat tud a világ működéséről, minden apró rejtelméről, negyvenes éveiket követően. Rengetegszer hallgattam már a tudatlanságot bemutató prezentációt. Szülőktől, barátoktól, idegenektől.

Megsüketültem. A negativitásra biztosan immunis vagyok.

Mert engem túlságosan szabadnak teremtett az I-n.

Az önmegbecsülés jelenlétét sokan elviselhetetlennek tartják, a saját vélemény, saját meglátások kinyilvánítása után, általában ítélet születik. Mert olyan elítélendő a differenciált világkép. Különbözzünk, legalább külsőre, csak hogy legyen mibe belekötni. Problémák nélkül olyan unalmas az élet.

Anyá, én megmondtam. Nem született senki tökéletesnek, és engem a tökéletesség útján való haladás sem ringat megnyugvásig. Engem nem a műveltség hoz lázba. Én akkor fekszem nyugodtan az ágyban, ha tudom, hogy tettem valamit aznap magamért. Egyszer tanulj úgy, ahogyan én teszek, és szeress annyira, amennyire magamat szeretem. De csak miután leverekeztél magadról mindazt, amit rád öltöttek, s te tovább adtad, sajátos szabásmintával, lekerékített oldalakkal, egysoros öltésekkel varrva.

Készhez kaptam én is a feladatot, színes borítékban. Ez olyan, mint egy szóbeli tétel. Kibontod, s nem tetszik. Ha elutasítod, s újra húznál, több a kockázat, emellett mindenképp alacsonyabb színtről indulsz.

Most mi is lenne igazán az én feladatom? Leírni a világfájdalmat...? A lelkemben lévő, vagy azt, amit csak a szememmel érzékelek, s nem töri át a falat bennem? Vagy panaszkodjak arról, hogy mennyire rossz az életem?

Nem látok ebbe bele. Nem hiszek ebben.

Engem túlságosan szabadnak teremtett az I-n.

Aggódik értem a család, pedig alig töltöttem be a nyolcat...

Ez a gyerek különleges!

Különleges alatt értetted azt, hogy kezelni való, hogy elvont. Azt, hogy sosem fogja feltalálni magát egyetlen társaságban sem. Lehet személyiségzavarral küzd, vagy egy veleszületett rendellenességgel, már-már betegséggel. Hogy szokás női baráti körben emlegetni?

Fogalmam sincs, mert már akkor is süket voltam.

Úgy gondolta az Úr, hogy ledob a földi jelenbe, egy kis csavarral persze. Kizárólag úgy, hogy nem leszek jelen. Az én érdemem a földi bolond szerep.

Gyermekként az ördöglakat volt a kedvenc játékom. Na nem azért, mert szerettem a logikai, avagy hosszan tartó játékokat... Érdekelt, mit rejt a doboz.

Talán túl sok időt töltöttem a játék társaságában. Itt ronthattam el, vagy javíthattam ki mindent. A szerepek sosem voltak meg családon belül. Ott volt apa, a férfi, akit sosem láttam. Nem férfiként... amúgy sem. Majd csak kamaszkoromban kezdett el apaként viselkedni.

Addigra élő ördöglakattá változtam. Anyám összeroppant. Harmincöt volt, én akkor hetvenet tippeltem volna. Nem a kinézete miatt. A lelke visszavonulót fűjt, minden nap végén, tizen éven keresztül.

Ugyanmár...

Mit tudsz te az emberi kapcsolatokról. Csak tizenkilenc vagy. Nem vagy a társaságok kedvence. Te fura vagy.

Mindig ez jut eszembe, ha véleményt kell alkotnom különböző emberi kapcsolatokról.

Ha szabadnak teremtett az I-ten, csak egy kicsit is. Enyém a tudat. A tudata annak, hogy nem először járok itt.

Nem akarok hősregényt írni, vagy rövid, misztikus eposzt alaptalan gondolatokról.

Maradok különleges, olyan, amilyennek anyám emlegetett.

Most így, a felnőttkor kapujában, az élet startvonalánál állva, szorítanám én anyám s apám kezét a mellkasomra. Csak most.

S továbbra is mondom: Az I-n engem túlságosan szabadnak teremtett.

S ledobott a jelenbe. Most nyitott szemmel.

S, hogy ez a most mikor volt? Négy évvel ezelőtt.

Létezik olyan, hogy valaki bolondnak születik? Létezik olyan, hogy bolondság? Ha igen, mit jelent ez? Keresném a választ, de előbb, mint minden nap, először magamra keresem.

Tizennégy voltam ekkor. Mindenszentek.

Kirángattak a temetőbe, hisz kötelessége az embernek, a saját szeretteiről való megemlékezés. Ha nem követed az utasításokat, ismét nyomtatott jelzőket ragaszthatsz a homlokodra.

Már hetek óta a hullámvasutamon ültem. Célirányban magam felé.

Szabad voltam, s a tenyerén hordozott az I-n.

Éjjel héberül beszéltem, de csak pár mondatot... nappal pedig hangszálszakadással éltem. Szó mi szó. Elindultam az I-nem útján. Feljegyeztem minden héber mondatot, ami egy-egy napig a fejemben járt, majd lefordítottam ezeket, hogy tisztában legyek az üzenettel.

Elfajult idővel. Egészen addig, hogy elkezdett érdekelni a judaizmus. Mélyen. Majd csak a kabbalizmus, mint velejárója. Majd újra a rabbinikus irodalom.

Ekkor születtem. Születésemtől fogva személyes a kapcsolatom az Úrral. Jelen van az álmaimban, "ujjal mutogat" a helyes döntésekre. Kézen fog a startvonalnál.

Velem volt akkor, mikor minden szó nélkül, a tizennyolcat betöltve kitessekeltek a szülők az életükből. Mindenkit egyesével.

Sosem fordult meg a fejemben az, hogy bármiért is haragudnom kellene apámra vagy anyámra a döntés miatt. Boríték nélkül kaptam, kicsomagolva a feladatot; és persze magamért tettem.

Nem tudtam anyám mentalitásával azonosulni. Apám akkor sem volt jelen. Akármit mondanak, magabiztosan kijelentem, hogy jó meglátásom volt a kapcsolatukat illetően.

Két elveszett, terrorból menekült lélek, akik kapaszkodót kerestek egymásban. Elvesztették az önállóságukat, a küzdelem iránti vágyat. Megszokták a kényelmet, hogy csúnyán fejezzem ki magam.

A nagyok, a mindent tudó idősek... a nagyszülők. Hajrá-hajrá, ideje a gyerekvállalásnak. Két iszonyatosan magányos gyerek, kölcsönösen érzett átmeneti nyugalom... ez vezette el őket. S ez vezette el őket addig is, hogy felismerjék, hogy végig mások elképzelései szerint éltek. Felesleges szereplő voltam ebben a játékban.

Nem teszem hátrébb a saját emberi lényemet, az érzéseimet azzal, hogy őszinte öröm tölt el, mikor a távolból hallok apám boldogságáról, vagy anyám megbecsült helyzetét tapasztalom egy idegen férfi tekintetében. A miértekre a saját esetemre sem tudtam igazán választ adni. Miért találnám meg arra, hogy mivel érdemeltem ki ezt a magányt? Miért hagyott apám hátra? Miért mondta el minden éjjel, hogy szeret? Anyám miért csak születésnapomon érezte velem azt, hogy fontos vagyok neki... ezt is csak a vendégek előtt. Miért csak akkor volt büszke rám, ha győzedelmeskedtem valaki felett egy iskolai versenyen?

Talán az I-ten ezekkel a megválaszolatlan kérdésekkel vitt el egy szabadabb szintérre. Ezzel dobott a jelenbe.

S ezért is érzek hálát. Mindenem átlátok azóta. Talán rajtad is.

Félre ne érts. Semmi előítélet. Már képes vagyok nagyon kevés együtt töltött idő alatt látni azt, hogy meddig maradsz az életem része. Erre a jelek ott pihennek minden mondatodban, a mimikádban, az életritmusodban. Abban, ahogyan kifejezed magad...

Szülők és család nélkül, hazudnék ha azt mondanám mennyivel jobb az élet, de őszinte hála fog el minden visszapörgetett emlék után. Ha nem szakadok ki ebből a közegeből, talán én is követném a hibás utat, s az I-n is kevésbé hagyna szabadon.

Korábban kerestem irodalmat a felnőttkori depresszióról. Tudjátok, mint az időskori depresszió. A feleslegesség érzésről. A társadalomból való kizárással, kiteszítottsággal való szembesülésről. Erre tudni akartam a választ a sok MIÉRT figyelmen kívül hagyásától függetlenül.

– Miért nem rendített meg az elhagyatottság?

Gondoltam arra, hogy már túl fiatalon az életem része volt, s nem volt újdonság ez az érzés. Az is megfordult a fejemben, hogy lehetséges, hogy ténylegesen valamilyen személyiségzavarban szenvedek.

De nagyon egyszerű válaszra jutottam.

Szorosan ölel magához az I-n. És ebbe nem fér bele még két ember, s a testvéreim sem.

Fájó úgy kilépni valaki életéből, hogy nem tisztázhatod azt, aki valójában te vagy.

Anyá, te sosem ismertél.

Mert mikor azt hitted az iskolában szeretek ott lenni előbb, hisz annyira érdekel a tanulás, az utcát jártam azzal, aki hasonló mélységben evezett a szívével, annyi különbséggel, hogy neki nem volt hová hazamennie. Amikor ünnepnapokon nem

tudtalak megölelni egy kapott ajándék után, nem azért volt, mert “én ilyen típusú, hideg, zárkózott gyerek vagyok”.

Idegenekkel forrón ölelkeztem.

Amikor nem díszítettem veled a karácsonyfát, nem azért volt, mert pont egybeesett a Karácsony a Hanukával, és mélyen vallásos gyerekként tartottam magamat az ünnep szentségéhez. Az iskolában boldogan énekeltem a ‘Mennyből az angyalt’.

S amikor azt mondod, hogy szereted a férfit, aki melletted van; csak annyi jut eszembe, hogy bárcsak kevesebbyszer szídtál volna, s utánam jöttél volna a “hisztirohamomat” meglátva.

Apám az örök vándor. Közel az ötvenhez még mindig tarisznyával járja a világot, maradandó zúzódásokkal, heges bőrfoltokkal. Ha te bántasz, szomorú leszek... de ha téged bánt valaki, úgy érzem élve temetnek.

Nálunk keveredtek a szerepek, nem volt egy idilli családi kép rólunk. Anya-apa és a gyerekek. Normál esetben a szülő felelős a gyermekért. Én voltam érted felelős. Majd megtagadtam a szerepet, és egymagam maradtam.

Bárcsak tudnád, hogy már nem hisztizek órákat egy kosárlabdáért, hónap végén. Nem érdekel, hogy csokis vagy vaníliás fagyit hoznak az ölembe tévé nézés közben. Az sem, ha valaki horkol mellettem. Már nem fárasztanak órákig azzal, hogy milyen hatással volt rám egy aznapi beszélgetés az utca emberétől. Már csak egyszer kellene megemlítened azt, hogy mossam le az autót szappanos vízzel.

Egyszer, csak pár pillanatra újra gyerek lennék. Egészen kisgyerek. Abban a korban, amikor még minden “normális volt”.

S a gondolattal való játéknál újra szorosán ölel magához az I-n.

S visszadob a jelenbe. Újra- és újra.

Olyan ez, mint az ördöglakat.

Ebben fejeződik ki a hálám.

Talán túl sokáig maradtam volna gyerek akkor, ha nem kerülök az utam elejére, egyedül.

És én is a harmincas éveim után indulnék csak el.

Most nem is lennék.

Nem lennék olyan, amilyennek ti sem ismertek.

Mert ha egy találkozás során csak én nem tudnék arról, hogy ismerlek titeket, s ti emlékekkel jelennétek meg előttem... akkor is csak újdonságot mondanék magamról.

Világutazó lettem. Fenekestül felforgattam mindent azért, hogy megértsem, miben rejlik a lét lényege.

A szívemhez hű vagyok. Még mindig kicsinyesnek nevezhető az a tulajdonságom, ami ahhoz kell, hogy ne menjen el minden elesett mellett az utcán, segítség nélkül.

Már nem érdekel, ki mit beszél rólam, nekem, vagy a hátam mögött.

Nem vagyok magányos, s nem is keresem idegen férfiak karjai között éjjel a boldogságot. Nem így működök.

Továbbra sem tudom megjátszani magamat, nem tudok önazonosságtól estére személyiségtypust felvenni azért, hogy megkedveljenek. Inkább tovább menekülök.

A nyelveteken szólva, fokozódott a furcsaságom. Órákig képes vagyok egy vízpart előtt ülve merengeni a semmin. Ugyanúgy kívülről figyelem az emberi kapcsolatokat, és így tanulok.

A szeretetéttségemet pedig magam csillapítom, de csak miután szorosan átölelt és szabadjára engedett az Úr.

